

Sense cap

“Quasi amb tota certesa serà possible produir cossos humans sense cervell. Aquests cossos humans sense cap semblança de consciència no serien considerats persones, i per tant seria perfectament legal conservar-los ‘vius’ com a futures fonts d’òrgans. La perfecta definició del monstre de Frankenstein, però redefinit com a animal de granja, o com a carnisseria vivent.”

Els lectors de premsa en general, i els d’aquest setmanari en particular, se suposa que estan ben informats, espantats i potser també admirats pels avanços de la tecnologia de la reproducció de les espècies, i en concret per la reproducció perfecta que hom anomena clonatge. Segons el qual els bessons poden multiplicar-se fins a l’infinit, i no necessàriament a través de la relació sexual—directa o en tubets de laboratori— que la mare natura ha designat, molt sàviament, com instrument multiplicador i alegria de la vida. Però la Mare Natura ja no és objecte de veneració ni de festes, ja no és més que una massa monstruosament creixent de dades reals o possibles, de matèria soluble o desmuntable que no inspira altres emocions que les derivades del benefici acadèmic o industrial. Només parlem de “naturalesa” quan no la podem dominar encara, com en les tempestes, els vents i les sequeres, o quan la dominen tant que la destruïm pel foc o per la química. Perquè si la humanitat—que és *natural*— conservara el respecte sagrat que mereixen els minerals i l’aigua, i la veneració encara més alta que mereix la vida, no hauríem començat a fabricar ratolins sense cap.

Em fan més por els animalets sense cap que les ovelles clòniques. I si sumem les bestioles decapitades i els aspirants a Frankenstein que pretenen clonar persones humanes, la combinació possible ja no em fa por, em fa pànic. M’explicaré. Resulta que en dos laboratoris encara poc coneguts, un a la Universitat de Texas i un altre a la Universitat de Bath, hi ha dos grups d’investigadors que, des de fa quatre anys, es dediquen a les bestioles sense cap: un als ratolins i l’altre a les granotes. La pràctica pot ser complicada, però la teoria és simple: troben el gen que en el desenvolupament de l’embrió determina la formació del cap, eliminen aquest gen, i l’embrió creix decapitat. Llavors naixen ratolins sense cap. “Naïxer” és una manera de parlar, perquè moren a l’instant. De moment. La idea és fer-los viure, quan siga tècnicament possible, conservar-los en alguna espècie d’incubadora, i continuar investigant. En quina direcció? És molt simple. Ho explica Lee Silver, biòleg de la Universitat de Princeton (que és també una miqueta, ai, la “meua universitat”): “Quasi amb tota certesa serà possible produir cossos humans sense cervell.

Aquests cossos humans sense cap semblança de consciència no serien considerats persones, i per tant seria perfectament legal conservar-los ‘vius’ com a futures fonts d’òrgans”. La perfecta definició del monstre de Frankenstein, però redefinit com a animal de granja, o com a carnisseria vivent, d’on es poden vendre fetges, melsa o testicles vius i palpitants, en perfecte estat de circulació. Fàbriques de cossos-coses, de persones?, homes?, dones?, nascuts sense cervell a efectes de producció legal, crescuts i conservats per servir de magatzem de peces de recanvi. Facen un esforç: imaginem la factoria o el laboratori, imaginem la granja de cossos humans que no són ni humanament vius ni tècnicament morts. No sé si el cinema de terror ha treballat alguna vegada sobre imatges tan espantosament intolerables.

Podem imaginar una mica més. En el límit (si és que hi ha límit), hom podria encomanar una rèplica clònica d’ell mateix, un bessó perfecte, un doble genètic, un cos idèntic al propi cos, però encomanar-lo jove i sense cervell. Llavors es transplanta el propi cervell al nou cos, i a viure una nova vida. Un bessó perfecte és, en definitiva, una altra persona. Un bessó perfecte amb el meu cervell, sóc jo mateix. Absolutament. La renovació de la joventut amb el profit de l’experiència. Un tast d’immortalitat. La omnipotència. La reproducció a imatge i semblança, ser creadors de la més alta manera ontològica, que és l’autocreació. Serem com déus quan tasteu l’arbre del bé i del mal. No el del bé, el del mal. I aquest arbre ja creix als laboratoris. L’ètica, diran vostès, les barreres últimes de la moral. No sé. Les barreres tècniques, diuen alguns entesos, cauran a poc a poc, amb el temps. Quant a les morals, un il·lustre professor de biologia de l’University College de Londres, acaba de dir que la idea dels cossos sense cap o sense cervell la troba “personalment desagradable”, *distasteful*, però que no hi veu cap raó per no continuar endavant en la futura producció d’aquests dipòsits d’òrgans. El professor Sliver de Princeton afirma que no hi veu “res de mal, ni filosòficament ni racionalment”. Jo, racionalment i filosòficament, el que veig és una finestra oberta sobre l’abisme. Els ratolins sense cap ja existeixen, i això vol dir que *existiran* algun dia cossos humans sense cervell, fabricats. I no serà una novel·la, serà un horror “vivent” entre nosaltres.